

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (Niderlandy) w dniu 14 marca 2023 r. – K, L, M i N/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-156/23, Ararat ⁽¹⁾)

(2023/C 314/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K, L, M i N

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 47 w związku z art. 4 i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 5 dyrektywy powrotowej ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy musi z urzędu dokonać kontroli ewentualnego braku poszanowania zasady non-refoulement na podstawie przedstawionych mu danych zawartych w aktach sprawy, uzupełnionych lub wyjaśnionych w toku prowadzonego przed nim postępowania kontradyktoryjnego? Czy zakres tego obowiązku zależy od tego, czy toczące się postępowanie kontradyktoryjne rozpoczęło się wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej i czy zakres tego obowiązku różni się zatem w zależności od tego, czy ryzyko związane z wydaleniem ocenia się w kontekście przyjęcia czy w kontekście powrotu cudzoziemca?
2. Czy art. 5 dyrektywy powrotowej w związku z art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wydania decyzji nakazującej powrót w postępowaniu, które nie rozpoczęło się wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, ocena tego, czy na przeszkodzie powrotowi stoi zakaz wydalenia, musi mieć miejsce przed wydaniem decyzji nakazującej powrót i czy stwierdzenie ryzyka związanego z wydaleniem stoi wówczas na przeszkodzie wydaniu decyzji nakazującej powrót lub stanowi w takiej sytuacji przeszkodę w wydaleniu cudzoziemca?
3. Czy decyzja nakazująca powrót ponownie nabiera mocy prawnej, jeśli zawieszono ją w związku z nowym postępowaniem, które nie rozpoczęło się wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy też art. 5 dyrektywy powrotowej w związku z art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy ryzyka związanego z wydaleniem nie zbadano w postępowaniu prowadzącym do ponownego stwierdzenia bezprawności pobytu, należy przeprowadzić aktualną analizę ryzyka związanego z wydaleniem i wydać wówczas nową decyzję nakazującą powrót? Czy odpowiedź na to pytanie brzmi inaczej, jeżeli mamy do czynienia nie z zawieszoną decyzją nakazującą powrót, lecz z decyzją nakazującą powrót, której obywatel państwa trzeciego i organy przez dłuższy czas nie wykonywały?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).